

CNS

TÜRK NÖROŞİRÜRJİ DERNEĞİ

30. BİLİMSEL KONGRESİ

"Birlikte daha ileriye..."

8-12 Nisan 2016

Kaya Palazzo Kongre Merkezi

Belek - Antalya

SÖZLÜ SUNUMLAR

disk hernisi nedeniyle opere edilen hastalar çalışmaya dahil edildi. Hastaların yaş, şikayet, radyolojik görüntüleri, Oswestry disability index (ODI) ve vizüel analog skor (VAS) retrospektif olarak değerlendirildi. IVD dejenerasyonu Pfirrmann sınıflamasına göre değerlendirildi. Dejenere disk materyali patoloji kliniğinde histokimyasal olarak hematoksilen-eozin boyası ile değerlendirildikten sonra MMP-1, MMP-2, MMP-3 ve MMP-9 antikorları kullanılarak immunhistokimyasal inceleme yapılmıştır. **Bulgular:** Çalışmada yer alan 60 hastada ortalama yaş 52.09 ± 12.74 yıl olarak saptandı. İstatistiksel olarak yaş ile MMP-1 ve -2 arasında anlamlı ilişki saptandı. Ayrıca dejenerasyon derecesi ve VAS ile MMP-9 arasında yakın ilişki görüldü. Ayrıca MM-1 ile MMP-2 ve MMP-2 ile MMP-3 ve MMP-9 arasında da anlamlı ilişki saptandı.

Tartışma ve Sonuç: Dejeneratif disk hastalığında ve ağrının oluşumunda MMP'lerin rolünün anlaşılması hastalığın önlenmesi ve tedavisinde faydalı olacaktır. MMP sentezi ve aktivitesinin kontrolü dejeneratif disk hastalığının tedavisinde önemlidir.

Anahtar Sözcükler: Intervertebral disk dejenerasyon, derecelendirme, matriks metalloproteinaz, VAS, oswestry

SS-116[Spinal ve Periferik Sinir Cerrahisi]

SPİNAL EPİDİMOMLARIN CERRAHİ TEDAVİSİNE ETKİ EDEN FAKTÖRLER: 52 OLGUNUN RETROSPEKTİF DEĞERLENDİRİLMESİ

Anas Abdallah, Betül Güler Abdallah, Erhan Emel, Özden Erhan Sofuoğlu, Mus Levent Uysal, Murad Asiltürk, Müslüm Güneş, Hasan Burak Gündüz, Şinasi Lütfi Postalcı, Ali Ender Ofloğlu, Bekir Tuğcu, Talat Cem Ovalıoğlu
Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Beyin ve Sinir Cerrahisi Kliniği, İstanbul

Giriş ve Amaç: Spinal epidimomların cerrahisi zor olup bazı çalışmalarda özellikle intramedüller yerleşimli epidimomlarda rezidü kalma riski %40'a kadar yüksek bir oran olarak bildirilmiştir. Bu çalışmada kliniğimizde son 12 yılda cerrahi olarak tedavi edilen 52 epidimom olgunun cerrahi tedavisine etki eden faktörleri araştırılmıştır.

Yöntem: 2004-2015 yılları arasında spinal tümörlerin yalnızca cerrahi tedavi uygulanmış patolojisi epidimom gelen 52 olgu retrospektif olarak değerlendirildi. Bu olguların cerrahi tedavi sonuçlarına etki eden faktörleri araştırılmıştır. 52 olgunun 45 hastasında (20-kadın, 25-erkek) tespit edildi. Ortalama yaş: 36.2 ± 13.2 . Takip edilme süresi 80.2 ± 50.9 (4-146) aydır.

Bulgular: En sık başvurma şikayeti radiküler(ekstremiteler) ağrı (%78.8). Şikayetten tanıya konma geçen süre ort. 24.96 ± 43 ay. En sık yerleşim yerleri lomberde 27 (int:3, ext:24). GTR sadece 29 hastada (%55.8) sağlanabildi. İntramedüller epidimomlar daha çok grade II/III'ye meyilli (%80+ %10). Mortalite oranı: %2.2. Cerrahi şifa oranı: %59.6, salah oranı: %15.4, NM'de değişiklik yok: %13.5, morbidite (yeni defisit) oranı: %9.6. 7-Yıllık nüks oranı: %7.7. 2Abse ve 2 epidural hematoma nedeniyle reopere edildi. Hastanede yatış süre ort. 7.9 ± 9.4 (2-64) gündür. Olguların 21'si (%40.4) Gradel, 29'si (%55.8) Gradel ve 2'si (%3.8) Gradel III saptandı.

Tartışma ve Sonuç: Sonuçlarımız etki eden faktörler arasında hastanın defisiti/uzun trakt bulgusu ile prezente edilmesi, intramedüller olması, sirinks bulunması, servikal yerleşimi, STR, Gradel-III, postop erken dönemde komplikasyon gelişmesi ve kısa sürede (<3 ay) gelişen şikayetler

olumsuz etki ettiği gibi, hastanın doğal nörolojik muayene ile prezente edilmesi, ekstremiteler, sirinks bulunmaması, lomber yerleşimi, GTR/ NTR, Gradel ve uzun süreli şikayetlere (>24 ay) sahip olan olgularda daha olumlu sonuçlar elde edildi. Yaş, cinsiyet, laminektomi, laminoplasti, hastanede kalış süresi, multifokal olması, sigara, nüks olması ve diğer komorbidite faktörleri cerrahi sonuçlarımıza etkileri istatistiksel olarak saptanmamıştır.

Anahtar Sözcükler: Spinal epidimom, cerrahi sonuç, intramedüller, gro SS-total rezeksiyon, WHO grade, sirinks

SS-117[Spinal ve Periferik Sinir Cerrahisi]

TRANSODONTOİD VE ATLANTOAKSİYEL TRANSARTİKÜLER VİDALAMA İÇİN YENİ BİR CERRAHİ ALET VE TEKNİK

Yusuf Kurtuluş Duransoy, Mesut Mete

Celal Bayar Üniversitesi, Tıp Fakültesi Hastanesi Nöroşirürji Anabilim Dalı, Manisa

Giriş ve Amaç: Transodontoid ve atlantoaksiyel-transartiküler vidalamalar yüksek füzyon oranlarıyla sonuçlanmakta ancak önemli komplikasyonlar ve teknik zorluklar içermektedirler. Uygulamanın yaygınlaşabilmesi teknik zorlukların azaltılmasıyla gerçekleştirilebilir.

Yöntem: Bu amaçla birinci yazar tarafından geliştirilen yönlendirme kanülüyle vidalama yapılan 12 tip II odontoid kırığı, 1 kombine atlas-aksis kırığı, 1 os odontoidum, 2 kraniovertebral anomali olmak üzere 16 olguluk klinik seri sunulmuştur.

Bulgular: Bu kanül, işlemin minimal-invaziv olarak, güvenli, daha kolay, daha kısa sürede ve daha az kan kaybıyla uygulanabilmesini sağlamakta, hatta bozulmuş olan dizilimi yerine getirmeye yardımcı olmaktadır. Anterior odontoid vidasının kontrendike olduğu bazı durumlarda (kısa boyun, fıçı göğüs gibi) bu alet sayesinde işlem uygulanabilmektedir.

Tartışma ve Sonuç: Transodontoid vidalama, 1982'de Böhler tarafından tanımlanmıştır. Atlantoaksiyel eklemi koruyan, fizyolojik bir girişimdir. Deneyimler arttıkça bu uygulamayı kolaylaştırmaya yönelik yöntemler gelişmeye başlamıştır. Neugebauer, 1991'de endoskopi, Dickman 1995'te kanüllü vidayı, Apfelbaum 1996'da tüp sistemini kullanmıştır. 1999'da Kazan kadavra üzerinde perkütan odontoid vidalamayı tariflemiş, 2007'de Chi, 2008'de Sucu perkütan transodontoid vidalama serilerini yayınlamışlardır. Perkütan yöntemin deneyimli eller dışında komplikasyon riski fazladır. Klasik yaklaşımın daha yaygın, güvenli ve kolay uygulanabilmesi için çözümler gerekmektedir. Atlantoaksiyel anterior-retrofarıngeal-transartiküler vidalama 1971'de Barbour tarafından tanımlanmıştır. Du-Toit ve sonra Lesoin yaklaşımı modifiye ederek faydalı sonuçlar elde etmişlerdir. Apostolides kombine atlas-aksis kırığında anterior-transartiküler vidalar+odontoid vidası kullanarak üçlü anterior vida tekniğini tarif etmiştir. Sonra Vaccaro nonunionlu tip2-odontoid kırığında anterior-transartiküler vidalarla füzyon elde etmiştir. Birinci yazar tarafından geliştirilen bu kanül ile transodontoid ve atlantoaksiyel-transartiküler vidalama minimal-invaziv olarak, güvenli, daha kolay, daha kısa sürede ve daha az kan kaybıyla uygulanabilmekte, hatta bozulmuş olan dizilimi yerine getirmeye yardımcı olmaktadır.

Anahtar Sözcükler: Transodontoid vida, atlantoaksiyel transartiküler vida, minimal invaziv teknik, tip II odontoid kırığı, yardımcı el aleti, yönlendirme kanülü